

טורי ארגי משה

410200

בן אסתר וסבטינו

נולד ב- 2.9.1938

התגייס לגדנ"ע ב - 1952

שרת בגדוד "ברק" (12)

נפל ב- 15.7.1957

בעת מילוי תפקידו.

ארג'י, משה

בן סכטינו ואסתר. נולד ביום ו' באלול
תרצ"ח (2.9.1938) בקהיר, בירת מצרים.
סיים את לימודיו בבית ספר יסודי שם. עלה
לארץ בשנת 1950. בהגיעו לגיל י"ד השתייך
לגדנ"ע. ביום ט"ז בתמוז תשי"ז (15.7.57)
נפטר והובא למנוחת עולמים בבית הקברות
הצבאי בחיפה.

חטיבת גולני באימונים ובשגרה

ארוכה, עקובה מדם וקשה, היא "דרך הקרבות של החטיבה"; עשרות אתרי-קרב, מאות פעולות ומכצעים ואלף ומאה חללים; הם עדות נאמנה ומכאיבה למורשת-הקרב, לחיסטוריה הצבאית, לפעילות המבצעית... ויחד עם זאת, רבים וטובים מבין רבבות יוצאי החטיבה, הזוכרים בנוסטלגיה ובאהבה את תקופת שרותם הסדור, כלוחמים ומפקדים, לא חתנסו בקרב, לא ידעו מלחמהו כל תקופת שרותם היתה ב"אימון ובשיגרה". לאלו שבסבב שנתי קבוע חיו "עולים לקר" "יורדים לאימון", יוצאים ל"רגילה" ל"נופש" ול"תעסוקה"; לאלו שלא נטלו חלק בקרב, וגם לא עברו את הגבול באיזון חדירה או פשיטת, לא פגעו באויב, וגם לא חילצו חבר פצוע תחת אש, וגם לא קיבלו צל"ש וכל שרותם הצבאי היה מבט"ש לבט"ש, לכל אלו, הפרק הזה מוקדש...

רק תשאל, ותראה איך הם זוכרים, ואין זה משנה אם שרתו בחטיבה בשנות החמישים או בשנות השמונים; בימי תש"ח, "קדש", ששת הימים או יום הכיפורים; במלחמת ההתשה ובמרדפים, במבצע ליטאני או של"ג במלחמת לבנון או ב"שטחים"; אם תשאל ותבקש הם יספרו בהתלהבות ובשמץ געגועים על אותם הימים; על סיור-בוקר, וה"סיור האלים", על התצפית והמארב, על נווט-הלילה ושגרת המוצב... ויעלו על נס את החברות והאחוה, ותחושת ההשתייכות והנאווה, בפלוגה, בגדוד, ובחטיבה!

הם זוכרים היטב, כל דורות הלוחמים, את המ"פ המ"מ הסמל והרס"ד, את "המאהל" והשמירות, ההמתנה וה"שמועות", את הכוונות ואת ה"הקפצות" את המסדרים וה"יציאות"... כולם לקחו עמם עם כל הזכרונות את ה"קייטבק" הפק"ל והתד"ל, שקשינה מדים ודרגות, אפוד-מגן, ששיבש, קסדה ואיך-ספור חוויות... על כן ראוי לספר על אותם אלפי לוחמים, שלא חסכו זיעה וכל מאמץ, וחזרו רטובים, מריצת-לילה, ממסע ממתוח, מעשרות אימונים; אימון "יבשי" ו"רטוב", אימון-הפרט, ואימון החטיבה; אימונים בהגנה, בהתקפה, בהבקעה ובכל צורות הלחימה; ביעד-מבוצר, בשטח בנוי, במדבר ובהר... אימון בנגב, בגליל או ברמה, אימון בשת"פ עם שריון, תותחנים או עם הנדסה... מעבר שדות-מוקשים ולחימה בתעלות, לחימה בצוות-קטן, בחוליה ועם כל הפלוגה... עם חגור-קל, מימיה ורימונים, או עם חגור מלא, "תגור פילים", וקפל"ד. עם שכפ"ץ ו"פאוצים" ומחסניות מלאות "נותבים"... עם נשק אישי; "עוזי", "סטן" "צ'כר", "אפ-אך" ו"גליל", עם מגל"ד, ומק"כ, "בזוקה" ומא"ג, עם מרגמה... ועם כל שאר אמצעי-הלחימה... כי להיות ב"גולני" פרושו להתאמן עם כל הנשמה, ולשאת בגאווה את ה"כומתה החומה"...

להיות ב"גולני" פרושו להיות נהג או טבח או פקידה, בסידרת ב"עורב" בפלוגת-הקשר, פלוגת הנדסה, או ב"מפקדה"; להיות ב"גולני" פרושו להיות חובש, אפסנאי, ש.ג. או קשר, להפעיל אמל"ח מתוחכם ולעשות "עבודות רס"ר"... להיות בגולני פרושו לרוץ כמו מטורף, עם חגור-מלא וכובע פלדה, ב"יום ספורט", או במסע, ל"הכרת החגור" ו/או ל"קבלת הכומתה"... להיות בגולני פרושו גם לעמד דום "כמו חיל", כמו קצין כמו לוחם בכל המסדרים, ב"מסדר בוקר" וב"מסדר השכמה", במסדר-המפקד, ובמסדר יציאה; טקס ההשבעה, וטקס קבלת הכומתה, טקס סיום קורס מכ"ם או קצינים, ומסדר-סיום של תקופת האימונים, וטקס זכרון שנתי לכל החללים... להיות ב"גולני" זו אכן חוויה, חוויה אמיתית של "אימון ושיגרה"...

הדגל הירוק־צהוב: דגל חטיבת גולני

בשירו "החרמון של גולני" מזכיר המשורר חיים חפר את הנפת דגל החטיבה, הדגל הירוק־צהוב, לצד דגל חלאום פרינע השיא של שחרור מוצב החרמון, כדלקמן: "...עד אשר ראו מכניד לעיניים המכוסות דם, עד אשר ראו על המוצב את דגל ישראל ואת דגלם..." ואכן, לצד תג החטיבה, תג עץ הזית הירוק על רקע פחוס, ולצד חכומתה החומה כצבע האדמה, מן הראוי להסביר את צבעו דגל החטיבה – הדגל הירוק־צהוב.

צבעי הירוק־צהוב נולדו פנימה בהשמעת הצבעים שרואים בדרך כלל חיילי גולני בשיגרת האימון והתעסוקה – "אימון קיץ" בצמון הארץ, במרחבי הגליל ורמת־הגולן הירוקים, "אימון חורף" בדרום הארץ, במרחבי מדבר־החודה או הנגב הצחובים, יש אומרים, כי הצבעים הללו של דגל החטיבה גולני נולדו עוד טיפו תש"ח, בתקופת מלחמת העצמאות, כאשר חיילי החטיבה נלחמו תחילה (מספרואר 1948 עד אוקטובר 1948) במרחבי הגליל והעמקים הירוקים, וירדו אחר־כך (נובמבר 1948 עד אפריל 1949) אל ידות חקרב של הנגב המערבי והנגב הדרומי הצחובים. ובכל מקרה מלווים תצבעים הללו, צבעי הירוק־צהוב, את חיילי גולני כבר ארבעים ושתיים שנה, בקרב ובשיגרה.

אמוני שנות החמישים

בשדות הפתוחים , במסלול המכשולים
ובאימוני קרב מגע

חופים הם לפעמים געגועים לנחל שאהב.
יש במקומות שלנו נחלי אבוב;
ראיתי פעם חוף
שעזבו הנחל ושכחו,
וחוא נשאר עם לב שבור של אבנים וחול.
גם האדם יכול
שישאר נטוש ובלי כחות
כמו החוף.

אף הצדפים
כמו שחמים או כחופים,
גם הצדפים הם לפעמים געגועים
לבית שתיה,
ורק הים
שר שמה את שיריו.

כך בין צדפי לבו של האדם שרים לו נעוריו.

